

Arrest

nr. 83 711 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. THIERY, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 augustus 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 januari 2012.

1.3. Op 1 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 21 mei 1981 geboren in Adhamiya, Bagdad. U bent een soenniet van Arabische origine. Sinds 21 augustus 2008 was u als agent 1ste klasse werkzaam bij het Directoraat Interne Zaken bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Tezeldertijd baatte u een kledingwinkel uit. Op 12 mei 2011 kregen jullie een oproep dat er verdachte personen waren gesignaleerd in het kantoor van de civiele veiligheid in Shaab. Samen met uw officier, mulazem awil (eerste luitenant) U.(...) F.(...) en uw collega S.(...) M.(...) reden jullie naar het kantoor. Daar troffen jullie drie personen aan in burger: H.(...) F.(...), A.(...) M.(...) en M.(...) A.(...). Ze waren drie medewerkers van de civiele veiligheid maar ze gedroegen zich verdacht en hadden normaal een uniform moeten dragen. Tevens aanwezig in het kantoor waren Mufawad (onderofficier) A.(...) A.(...) en de poortbewaker A.(...) J.(...). Toen jullie het kantoor onderzochten ontdekten jullie een geheime kamer. In de kamer troffen jullie een bewusteloze, geboeide en mishandelde man aan. De vijf personen konden geen verklaring geven voor zijn aanwezigheid en werden gearresteerd. Een eenheid van uw directoraat kwam ter plaatse en nam de arrestanten mee. De gemartelde man werd naar een ziekenhuis vervoerd. Zelf keerden jullie terug naar jullie bureau waar de eerste luitenant een rapport opstelde waarin u en S.(...) werden vermeld. Op 15 mei 2011 was u aan het werk in uw kledingwinkel toen u door een onbekende werd gebeld. De onbekende schold u uit en noemde u een verrader en een spion. U zou de gepaste straf krijgen en nog maar enkele dagen te leven hebben. Hierna verbrak de onbekende de verbinding. De volgende dag vernam u op het werk dat de eerste luitenant en S.(...) eenzelfde telefonisch dreigement hadden ontvangen. Jullie spraken af dat jullie voorzichtig moesten zijn. Op 24 mei 2011 werd u door een medewerker van het directoraat gebeld. Hij meldde u dat de 1ste luitenant en S.(...) onderweg naar huis vermoord waren. U stortte in en besloot het land te ontvluchten. Eind mei verkocht u uw winkel aan uw zakenpartner. Op 17 juli 2011 reisde u via Erbil en Zakho met de auto naar Turkije. Op 29 juli 2011 reisde u per vliegtuig vanuit Turkije naar België waar u asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw militair boekje, drie studentenkaarten, een voedselrantsoenkaart, de woonstkaart van uw vader, uw diploma, een toelatingscertificaat voor de politieakademie voor officieren, een toelatingscertificaat voor de politieschool en een attest van de politie. Tevens legt u nog kopies voor van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw familieleden, twee kaarten van de sociale dienst van uw vader, een aanstellingsbrief van de politie en de bijhorende namenlijst, een attest van tewerkstelling, acht foto's genomen tijdens uw politieopleiding, een voorlopige politiebade, de eigendomsakte van uw huis, het huurcontract van uw winkel, de overlijdensakte van uw neef die in 2008 omkwam bij een aanslag en een rapport van de politie over die aanslag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete of ernstige elementen kunt aanbrengen om aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U zou op 15 mei 2011 eenmaal telefonisch bedreigd zijn omwille van uw aandeel in de zaak van 12 mei 2011. De twee andere betrokken medewerkers werden op 24 mei 2011 vermoord. Hierna besloot u uw land van herkomst te ontvluchten.

Vooreerst blijkt dat u zeer weinig informatie kunt verschaffen over de zaak die volgens u aanleiding gaf tot uw vervolging. Zo weet u niet wie de ontvoerde man was die jullie aantroffen in het kantoor van de Civiele Veiligheid van Shaab (CGVS, p. 25). Deze man zou later ondervraagd zijn door de onderzoekafdeling. Uit zijn ondervraging zou gebleken zijn dat hij ontvoerd werd (CGVS, p. 25). Gevraagd door wie deze man dan wel ontvoerd zou zijn, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 26). U weet verder ook niet wat er uiteindelijk met deze man gebeurd is (CGVS, p. 27). Ook over de vijf personen die gearresteerd werden kunt u geen verdere informatie geven. U weet niet wat er die mensen verder gebeurd is, u weet niet of ze ergens van beschuldigd werden of dat ze veroordeeld werden. U kunt enkel zeggen dat ze door de onderzoekafdeling werden ondervraagd en dat ze in de cellen van de onderzoekafdeling werden gevangen gezet. Hoe lang ze daar zouden hebben gezeten weet u echter niet. Wat de uiteindelijke gevolgen van deze zaak waren voor de afdeling van de Civiele Veiligheid in Shaab weet u evenmin (CGVS, p. 26, 27). Dit alles is hoogst verwonderlijk gezien deze kwestie de oorzaak zou zijn geweest van al uw problemen. Bovendien verbleef u nog tot 17 juli 2011 in Adhamiya, Bagdad en had u dus voldoende tijd om deze zaak verder op te volgen om op die manier meer informatie te bekomen over de zaak waardoor uw leven in gevaar zou zijn, uw twee collega's vermoord werden en uzelf uw land van herkomst diende te ontvluchten. Dergelijke vage verklaringen over deze zaak kunnen dan ook allerm minst overtuigen dat u omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren.

Het is overigens onduidelijk of zowel het voorgehouden telefonische dreigement als de voorgehouden moordaanslag gelinkt zouden zijn met de zaak van 12 mei 2011. De onbekende die u op 15 mei 2011 telefonisch bedreigd zou hebben, maakte immers geen melding van deze zaak en verwees evenmin naar uw functie bij het Directoraat van Interne Zaken (CGVS, p. 14, 15, 17). Er zijn verder geen aanwijzingen dat de voorgehouden moordaanslag op de eerste luitenant en S.(...) verband houdt met de zaak van 12 mei 2011. U verklaart immers zelf dat u af en toe berichten kreeg over officieren van Interne Zaken die om het leven waren gebracht of ontvoerd werden (CGVS, p. 29). Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat de eerste luitenant en S.(...) vermoord zouden zijn toen ze in duidelijk herkenbare wagen van het Directoraat van Interne Zaken op weg waren naar huis (CGVS, p. 22). In het licht van bovenstaande is het dan ook goed mogelijk dat, mocht er al geloof worden gehecht aan de voorgehouden aanslag, uw collega's om het leven werden gebracht omdat ze herkenbaar waren als medewerkers van het Directoraat van Interne Zaken. Aangezien u geen verdere informatie heeft proberen te bekomen, kunt u geen elementen aanbrengen waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat de voorgehouden moordaanslag enig verband had met de zaak van 12 mei 2011.

Vervolgens blijkt dat u niet weet door wie, of door welke groepering, u bedreigd wordt (CGVS, p. 13, 14). Ook de eerste luitenant en S.(...) hadden geen idee door wie ze telefonisch bedreigd werden (CGVS, p. 18). Ook over de voorgehouden moord op de eerste luitenant en S.(...) kunt u nagenoeg geen details geven. U weet enkel dat ze vermoord werden in de Qanat straat in de buurt van het pretpark toen ze op weg naar huis waren. U zou eveneens vernomen hebben dat ze met een geluidsdemper werden vermoord (CGVS, p. 18, 19). Voor de rest kunt u geen enkel detail geven (CGVS, p. 21). Het is overigens bevreemdend dat u wel weet dat ze vermoord werden door middel van pistolen met geluidsdempers. U verklaart immers dat er helemaal geen getuigen van de moord waren (CGVS, p. 28). Wat echter nog opmerkelijker is, is het feit dat u geen enkele poging hebt gedaan om meer informatie te bekomen over de moordaanslag (CGVS, p. 21). Gezien uw functie en uw bewering dat u, net zoals de eerste luitenant en S.(...), recent een telefonisch dreigement had ontvangen, kan worden verwacht dat u op zijn minst een poging doet om meer informatie te bekomen over deze zaak. Gezien het feit dat u nog tot 17 juli 2011 in Adhamiya, Bagdad verbleef had u hiervoor ook de mogelijkheid. Bovendien verklaart u nog dat er door de directeur van uw afdeling een onderzoekscommissie werd ingesteld om de aanslag te onderzoeken zodat kan worden verondersteld dat u op vrij eenvoudige wijze meer informatie over de moordaanslag op uw twee collega's had kunnen bekomen (CGVS, p. 20).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u onvoldoende concrete aanwijzingen kan aangeven dat u actueel gevisieerd wordt met het oog op vervolging. Zodient worden vastgesteld dat u na het dreigtelefoontje geen enkele persoonlijke bedreiging meer heeft ontvangen. Tussen 15 mei en uw vertrek op 17 juli haalt u als enige vervolgingsfeit de moord op uw collega's op 24 mei 2011 aan (CGVS, p. 14, 28). U haalt geen enkel persoonlijk probleem aan in de twee maanden dat u nog in Irak verbleef. Ook na uw vertrek heeft u geen enkele informatie ontvangen waaruit kan worden geconcludeerd dat u gevisieerd zou worden (CGVS, p. 5). Uw ouders, uw broers en uw zus wonen momenteel nog steeds probleemloos in Adhamiya en hebben evenmin nieuwe feiten meegemaakt of nieuwe informatie ter beschikking die erop zou kunnen wijzen dat u gevisieerd wordt (CGVS, p. 3, 4, 5).

Tot slot dient nog worden vastgesteld dat u bijzonder vage verklaringen aflegt over uw reisweg. Zo weet u niet met welke maatschappij u van Turkije naar België bent gevlogen. U weet evenmin met welk paspoort u naar België bent gereisd noch welke naam er in het paspoort werd gebruikt (CGVS, p. 12). Dat u uw valse identiteitsgegevens niet zou kennen, is weinig plausibel gezien de strenge controles die er bij het binnenkomen van het land van buiten de Schengenzone worden uitgevoerd.

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Adhamiya, Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en

leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, opleiding, familiale situatie en werkzaamheden maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. U legt nog een overlijdensakte voor van uw neef en een rapport over het bombardement waarbij uw neef omkwam. U verklaart echter zelf dat deze gebeurtenis niets met uw situatie te maken heeft (CGVS, p. 28, 29).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het onderzoek van de nieuwe gegevens

2.1. "Nieuwe gegevens" zijn volgens artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet "die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen".

Wat de voorwaarden betreft waaronder nieuwe gegevens worden onderzocht, bepaalt artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wat volgt:

“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan:

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen invoeren in de administratieve procedure. In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.”

Omtrent de verplichting voor de Raad om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen alsook het tijdstip voor het aanbrengen van “nieuwe gegevens”, oordeelde het Grondwettelijk Hof tevens:

“Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord “kan”, het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen” (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, r.o. B.6.5).

De vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin zoals hiervoor bepaald, belet niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd.

2.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een kaart met aanduiding van de plaats van de moordaanslag op S. M. en U. F., alsook een persbericht van Reuters *“Suicide attack on Baghdad police academy kills 19”* van 19 februari 2012. Bij aangetekend schrijven van 25 mei 2012 laat verzoeker nog twee bijkomende stukken geworden, in het begeleidend schrijven omschreven als een document uitgaande van de Iraakse autoriteiten ter beschrijving van de moord op U. F. en S. M. en een overlijdenscertificaat van Y. F..

Bij aangetekend schrijven van 25 mei 2012 laat verzoeker twee bijkomende stukken geworden, met name een “vertrouwelijk en urgent telegram” en een overlijdensakte. Per aangetekend schrijven van 29 mei 2012 wordt een beëdigde vertaling verstuurd van de op 25 mei 2012 toegestuurde documenten.

Daargelaten de vraag of de aangehaalde stukken nieuwe gegevens zijn in de zin zoals hiervoor bepaald, worden zij dienstig aangebracht in het raam van de rechten van verdediging, aangezien ze worden aangevoerd ter adstructie van de kritiek van verzoeker op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift. Ze worden om die reden in het beraad betrokken.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, voert verzoeker aan dat de bewijslast bij asielaanvragen met een welbepaalde soepelheid moet worden beoordeeld. Hij citeert uitgebreid de UNHCR aanwijzingen met betrekking tot de bewijslast en stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met

deze aanwijzingen. Vervolgens onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

3.2. De Raad ziet niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed zoals blijkt uit wat volgt.

3.3. In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de fundamentele aanwijzingen van UNHCR inzake de bewijslast, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf, zoals overigens ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde aanwijzingen. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, waaronder verzoekers verklaringen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van het geheel van deze elementen concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker onvoldoende concrete of ernstige elementen aanbrengt om aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zeer weinig informatie kan verschaffen over de zaak die volgens hem aanleiding gaf tot zijn vervolging, zoals wordt toegelicht, (ii) het onduidelijk is of zowel het voorgehouden telefonische dreigement als de voorgehouden moordaanslag op de eerste luitenant en S. gelinkt zouden zijn met de zaak van 12 mei, (iii) hij niet weet door wie of door welke groepering hij bedreigd wordt, ook de eerste luitenant en S. geen idee hadden door wie ze telefonisch bedreigd werden, hij ook over de voorgehouden moord op de eerste luitenant en S. nagenoeg geen details kan geven en hij geen enkele poging heeft gedaan om meer informatie te bekomen over de moordaanslag terwijl hij hiertoe nochtans de mogelijkheid had aangezien er blijkens zijn verklaringen door de directeur van zijn afdeling een onderzoekscommissie werd ingesteld om de aanslag te onderzoeken zodat kan verondersteld worden dat hij op vrij eenvoudige manier informatie over de moordaanslag op zijn twee collega's had kunnen bekomen, temeer hij nog tot 17 juli 2011 in Adhamiya, Bagdad verbleef, (iv) hij onvoldoende concrete aanwijzingen kan aangeven dat hij actueel gevisieerd wordt met het oog op vervolging, zoals wordt toegelicht, (v) hij

bijzonder vage verklaringen aflegt over zijn reisweg, (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (vii) de documenten die hij voorlegt bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen daar ze een aanwijzing zijn voor zijn identiteit, herkomst, opleiding, familiale situatie en werkzaamheden maar geen uitspraak doen over de door hem ingeroepen vluchtmotieven en het feit dat zijn neef omkwam bij een bombardement – gestaaft door een overlijdensakte van zijn neef en een rapport over het bombardement – blijkens zijn verklaringen niets met zijn situatie te maken heeft.

3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 1 maart 2012 (CG nr. 1119340), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5.1. Verzoeker benadrukt dat hij geen vrees voor vervolging koestert omwille van het incident op 12 mei. Hij koestert wel een vrees voor vervolging omwille van de dreigtelefoon die hij, net zoals zijn collega en zijn officier, heeft gekregen op 15 mei 2011 en omwille van het feit dat deze twee personen kort daarna, in hun wagen op weg naar huis, zijn vermoord. Hij wijst erop dat hij enkel het sterke vermoeden heeft uitgedrukt dat het incident van 12 mei 2011 iets moet te maken hebben met de moord op zijn collega en officier. Hij kan hieromtrent geen spijkerharde garanties geven of schriftelijk bewijs van overleggen aangezien het onderzoek naar de moord op zijn collega en officier nog lopende was op het moment van zijn vertrek, aldus verzoeker. Verder is hij de mening toegedaan dat hij plausibele, geloofwaardige en eerlijke verklaringen heeft afgelegd omtrent de gebeurtenissen van de nacht van 12 mei 2011. Hij is op de hoogte van de volledige identiteit van de personen die werden gearresteerd en hij heeft in detail de gebeurtenissen van die nacht beschreven. Betreffende de zaken die hij niet wist, zoals de precieze identiteit van de man die gefolterd werd aangetroffen, wat er verder is gebeurd met de personen die op 12 mei 2011 werden gearresteerd, hoelang zij werden vastgehouden en wat de gevolgen waren voor de afdeling van de Civiele Veiligheid van Shaab, merkt verzoeker op dat het verdere onderzoek niet tot zijn bevoegdheid behoorde. Na de moord op zijn collega en officier had hij deze details wel graag te weten willen komen doch hij heeft na de moordaanslag zo veel mogelijk contact gemeden en hij had op dat moment tevens zijn handen vol aan het opstellen van zijn vluchtplan en de financiering ervan. Vanaf het moment dat zijn collega en officier werden vermoord, was het voor verzoeker immers duidelijk dat zijn leven in gevaar was. Het te weten komen van de precieze details van de nasleep van de gebeurtenissen van 12 mei 2012 was voor hem op dat moment geen prioriteit. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er niet in slaagt om op overtuigende wijze aan te geven wat het verband is tussen het niet voldoende voorhanden zijn van gegevens over de nasleep van het incident van 12 mei 2011 en het feit dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging zou bestaan. Verzoeker herhaalt dat hij op 15 mei 2011, net zoals zijn collega en officier, telefonisch werd gecontacteerd met zeer concrete bedreigingen en dat de collega en officier op 24 mei 2011 werden vermoord. Het grenst aan het onvoorstelbare dat hij uit de samenloop van deze twee feiten niet het verband zou mogen leggen met een concreet gevaar voor eigen leven, aldus

verzoeker. Het feit dat er hij verklaarde dat hij af en toe berichten kreeg over officieren die om het leven werden gebracht of ontvoerd, dat er vaak zaken gebeurden tegen medewerkers van de dienst Interne Zaken en dat S. M. en U. F. op het moment van de moordaanslag in een herkenbare dienstwagen reden, geeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker niet de mogelijkheid om deze vrees te moeten minimaliseren. Integendeel, het feit dat S. M. en U. F. in een herkenbare dienstwagen reden, versterkt het door verzoeker uitgedrukte vermoeden dat de moordaanslag iets te maken kan hebben met het incident van 12 mei 2011 aangezien de dienstwagen die op 12 mei 2011 werd gebruikt exact dezelfde was als degene waarin zijn collega en officier werden vermoord, hetgeen de wagen voor mogelijke belagers herkenbaar moet hebben gemaakt.

3.5.2. Zo verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat zijn verklaringen over de gebeurtenissen in de nacht van 12 mei 2011 coherent zijn, benadrukt de Raad dat dit gegeven niet wegneemt dat het onbegrijpelijk is dat verzoeker, die nog tot 17 juli 2011 in Bagdad heeft verbleven, deze zaak, waarvan hij sterke vermoedens heeft dat ze rechtstreeks verband houdt met zijn vrees voor vervolging en de directe aanleiding was voor de dreigtelefoons die hij, zijn collega en zijn officier hebben ontvangen alsook voor de moord op zijn collega en zijn officier, niet heeft opgevolgd en hij geen weet heeft van de gevolgen van de interventie van zijn eenheid in het kantoor van de Civiele Veiligheid in Shaab voor de verschillende betrokken personen. Nochtans was hij rechtsreeks bij de zaak betrokken en kan redelijkerwijs worden aangenomen dat hij gezien zijn functie en mede gelet op zijn verklaring dat er door de directeur van zijn afdeling een onderzoekscommissie werd ingesteld om de moordaanslag te onderzoeken, op vrij eenvoudige wijze informatie zou kunnen bekomen over de zaak waardoor zijn leven in gevaar zou zijn en twee collega's zouden zijn vermoord, over de moordaanslag zelf én over het mogelijke verband tussen deze twee gebeurtenissen. Dat hij zich omtrent dit alles niet heeft geïnformeerd en hij op 17 juli 2011 zijn land van herkomst ontvluchtte terwijl het onderzoek naar de moord op zijn collega en officier op 24 mei 2011 nog lopende was, is onaanvaardbaar, wijst op een manifest gebrek aan interesse en doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. De uitleg in het verzoekschrift dat hij na de moord op zijn collega en officier graag meer details te weten had willen komen over de gebeurtenissen van de nacht van 12 mei 2011 en de nasleep ervan doch hij na de moordaanslag op zijn collega's zo veel mogelijk contact heeft gemeden, dat hij op dat moment tevens zijn handen vol had aan het opstellen van zijn vluchtplan en de financiering ervan en dat niet kan worden ingezien hoe kennis over meer gruwelijke details omtrent de moordaanslag zijn concrete vrees om eveneens het slachtoffer te worden van een aanslag verder had kunnen beïnvloeden, kan bezwaarlijk worden aanvaard als verschoning voor verzoekers onwetendheden en zijn gebrek aan initiatief om informatie te bekomen. Van verzoeker kan immers worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor zijn vlucht op een geloofwaardige manier zou kunnen weergeven om het gevaar voor vervolging in zijn land van herkomst te verantwoorden. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is overigens dermate fundamenteel en ingrijpend dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker Irak is ontvlucht zonder zich te hebben geïnformeerd over de problemen waarop hij zijn asielaanvraag baseert. Dit klemt des te meer daar verzoeker, zoals hoger reeds gesteld, niet alleen door zijn functie in de mogelijkheid was om op vrij eenvoudige wijze informatie te bekomen doch hij tevens voldoende tijd had om de zaak verder op te volgens aangezien hij pas op 17 juli 2011 Bagdad heeft verlaten (administratief dossier, stuk 3, p. 11). Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij tot de dag voor zijn vertrek uit Irak is gaan werken (administratief dossier, stuk 3, p. 7).

In acht genomen wat voorafgaat, acht de Raad de vraag of er nu al dan niet een verband is tussen de gebeurtenissen in de nacht van 12 mei 2011, de telefonische bedreiging op 15 mei en de moord op 24 mei 2011 op zich niet relevant. Zowel verzoekende als verwerende partij bezondigen zich op dit vlak overigens aan het uiten van pure speculaties. Feit blijft echter dat verzoeker geen informatie kan geven over essentiële elementen waarop hij zich beroept ter staving van zijn voorgehouden vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In zoverre verzoeker van mening is dat een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde is aangetoond door belangrijke objectieve gegevens, namelijk de dood van zijn collega en officier na het ontvangen van dezelfde dreigtelefoon die ook hij ontving en hij argumenteert dat het feit dat hij tot nog toe niet zelf vervolgd is geweest niet ter zake doet en een gegronde vrees voor een toekomstige vervolging volstaat, benadrukt de Raad dat de vrees van de kandidaat-vluchteling om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen

deze feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Daar verzoeker nagenoeg geen informatie kan verschaffen over de feiten waarop hij zijn asielaanvraag baseert en hij zich ook de moeite niet heeft getroost om informatie te bekomen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

Waar verzoeker tot slot nog betoogt dat zijn vrees voor vervolging is ingegeven door het feit dat hij deel uitmaakt van een "bepaalde sociale groep" of kan gebaseerd zijn op "politieke overtuiging" of eventueel zelfs zijn "godsdienst" aangezien hij deel uitmaakt van de soennitische bevolkingsgroep en de diensten van de Civiele Veiligheid geïnfiltrerd zijn door personen van de sjiiitische Sadr-beweging zodat het dan ook goed mogelijk is dat de militie of de personen die de moord op S. M. en U. F. op zijn/hun geweten hebben, deel uitmaken van deze beweging, blijft hij steken in het uiten van niet gefundeerde vermoedens en loutere speculaties van zijnentwege, terwijl hij als politieagent over meer objectieve gegevens en informatie over het onderzoek moet kunnen beschikken. Ook verzoekers stelling als zou hij in ieder geval ook als politieman worden geviseerd en de overheid hem geen bescherming kan bieden, is op generlei wijze onderbouwd. Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij zelf na de bedreigingen die hij, zijn collega en zijn officier ontvingen, specifieke veiligheidsmaatregelen heeft getroffen. Hij sprak slechts met zijn collega's af om elke dag een andere route te nemen en de telefoon niet op te nemen indien het een oproep betrof afkomstig van een vreemd telefoonnummer (administratief dossier, stuk 3, p. 18). Na de moordaanslag op zijn collega en officier op 24 mei 2011 zou verzoeker blijkens zijn verklaringen wel bescherming hebben gezocht: *"Ik ben ingestort, ik wist niet wat ik moest doen, daarna ben ik naar het hoofdkantoor geweest naar de directuer en ik vroeg bescherming, ik was nerveus en verward, hij gaf gen antwoord watn hij zag dat ik boos was, hij zei dat ze maatregelen meosten nemen, en hij zei dat ik naar huis moest gaaan en rusten. Welke maatregelen namen ze dan? Hij heeft een onderzoekscommissie ingesteld om de zaak te onderzoeken en het gemeld aan het hoger directoraat. En hebben die iets ontdekt die onderzoekscommissie? Ik weet niet wat het resultaat was, maar de direct gaf mij verlof en ik kwam tot de conclusie dat ik niet meer naar het werk moest gaan en dat ik hetzelfde lot zou ondergaan en ik besloot om te vertrekken."* (administratief dossier, stuk 3, p. 20). Uit deze verklaringen blijkt geenszins dat zijn politiekorps / de overheid niet in staat of onwillig zou zijn om verzoeker tegen zijn belagers te beschermen. Verzoeker wachtte echter het resultaat van het onderzoek niet af vooraleer het land te ontvluchten. Daarenboven nam verzoeker in weerwil van de raad van zijn directeur zelf geen maatregelen om zijn veiligheid te verzekeren. Hij zou immers tot de dag voor zijn vertrek uit Bagdad nog gewoon zijn gaan werken (administratief dossier, stuk 3, p. 7), houding welke naar het oordeel van de Raad niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging.

3.5.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde stukken oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt: *"De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, opleiding, familiale situatie en werkzaamheden maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. U legt nog een overlijdensakte voor van uw neef en een rapport over het bombardement waarbij uw neef omkwam. U verklaart echter zelf dat deze gebeurtenis niets met uw situatie te maken heeft (CGVS, p. 28, 29)".* Deze pertinente overwegingen worden in voorliggend verzoekschrift niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde kaart met aanduiding van de plaats van de moordaanslag op S. M. en U. F. voegt in wezen niets toe aan verzoekers relaas en doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat verzoeker nagenoeg geen informatie kan verschaffen over de moord op zijn collega en officier en hij zich hieromtrent niet heeft geïnformeerd.

Wat betreft de twee documenten die bij aangetekend schrijven van 25 mei 2012 aan de Raad werden overgemaakt kan het volgende worden gesteld. Het document afkomstig van de "Republiek Irak" en die een beschrijving geeft van de moord op U. F. en S. M. betreft een "vertrouwelijk en urgent telegram" waarbij het niet duidelijk is waarom dit "vertrouwelijk en urgent telegram" werd opgesteld en aan wie of voor wie het bestemd was. Hoe dan ook, aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de

geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Wat de overlijdenscertificaat van Y. F. betreft wijst de Raad er voorts op dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, zoals blijkt uit het CEDOCA antwoorddocument neergelegd ter terechtzitting (IRQ2012-010w), en dit document geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen.

3.6. Tot slot stelt verzoeker met betrekking tot zijn reisweg niet in te zien hoe zijn geloofwaardigheid zou zijn ondergraven door het feit dat hij "vage verklaringen" zou hebben afgelegd. Hij herhaalt de informatie die hij wel kon verstrekken en is de mening toegedaan voldoende toelichting te hebben gegeven inzake zijn reisweg.

Opnieuw overtuigt verzoeker niet. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij zijn reisweg en de door hem gebruikte documenten waarmee hij reisde voldoende kan toelichten en dat zijn verklaringen hieromtrent minstens klaar en ondubbelzinnig zijn. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, weet verzoeker niet met welke maatschappij hij van Turkije naar België is gevlogen en kan hij nagenoeg geen toelichting geven over het door hem gebruikte paspoort. Zo weet hij slechts te vertellen dat het een Europees paspoort betrof, een rode kleur had en de erin aangebrachte foto op hem leek. Hij kan echter niet verduidelijken van welk land het paspoort was, noch welke naam erin werd gebruikt (administratief dossier, stuk 3, p. 12). Het is niet aannemelijk dat verzoeker geen precieze informatie kan verschaffen over de persoon die vermeld stond in het paspoort, en dan nog wat betreft eenvoudige en cruciale informatie zoals de naam en de nationaliteit. Hoewel de Raad niet verwacht dat alle details van een paspoort gekend zijn, is hij van oordeel dat het reizen met valse documenten enige voorbereiding vergt en de asielzoeker en de smokkelaar geen enkel risico zullen nemen en er dan ook zullen op toezien dat de vluchteling voldoende op de hoogte is van de elementen vermeld in het paspoort en dat hij minstens de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Bovendien moet verzoeker minstens in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Hij kan echter geen reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers houding getuigt naar het oordeel van de Raad dan ook van een gebrek aan medewerking.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.8.1. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek op subsidiaire bescherming vooreerst op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten of derden, noch dat hij desgevallend niet zou kunnen rekenen op de bescherming van zijn land van herkomst. Dienvolgens maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

3.8.2.1. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat verzoekers profiel als politieagent in de bestreden beslissing niet wordt betwist en hij dienaangaande tevens een aantal documenten neerlegt. Blijkens verzoekers verklaringen werkte hij binnen het directoraat interne zaken, afdeling nationale veiligheid, bestond zijn taak voornamelijk in het waarnemen van administratieve en financiële zaken, toezicht houden op het gedrag van officieren en

het behandelen van klachten van burgers. Verzoeker droeg geen uniform, wapen noch badge en had de rang van een gewone politieagent (administratief dossier, stuk 3, p. 6-8). Gelet op verzoekers lage graad en functie, is de Raad van oordeel dat in casu verzoeker als burger dient te worden beschouwd.

Verzoeker is afkomstig uit Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Bagdad sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

3.8.2.2. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD"* van 5 januari 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Met de loutere stelling dat het aantal terreuraanslagen in Bagdad de voorbije maanden weer is toegenomen, dat dit volgens waarnemers te wijten is aan de escalatie van de politieke strijd tussen sjiiten en soennieten en met name het geweld tegen politiemensen verder blijkt op te laaien, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de uitgebreide informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak / Bagdad op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

Zo uit hoger aangehaalde SRB inderdaad blijkt dat politieagenten behoren tot een risicogroep, zoals verzoeker ook aanhaalt in voorliggend verzoekschrift, hierbij verwijzend naar het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde persbericht van Reuters van 19 februari 2012 waarin melding wordt gemaakt van een aanslag tegen de nationale politie-academie, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij persoonlijk problemen heeft gekend omwille van zijn werk als politieagent. Hij maakte tijdens zijn gehoor slechts melding van een éénmalige telefonische bedreiging op 15 mei 2011 en de moord op een collega en officier op 24 mei 2011. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn verzoekers verklaringen in dit verband echter dermate vaag en doorspekt met onwetendheden dat deze niet toelaten enig geloof te hechten aan verzoekers beweringen als zou ook hij voor zijn leven dienen te vrezen. Minstens maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van gebeurlijke problemen niet op bescherming van zijn politiekorps / de Iraakse autoriteiten zou kunnen rekenen.

3.8.2.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

3.8.2.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

3.8.3. In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.9. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van dit beginsel, kan in casu niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS